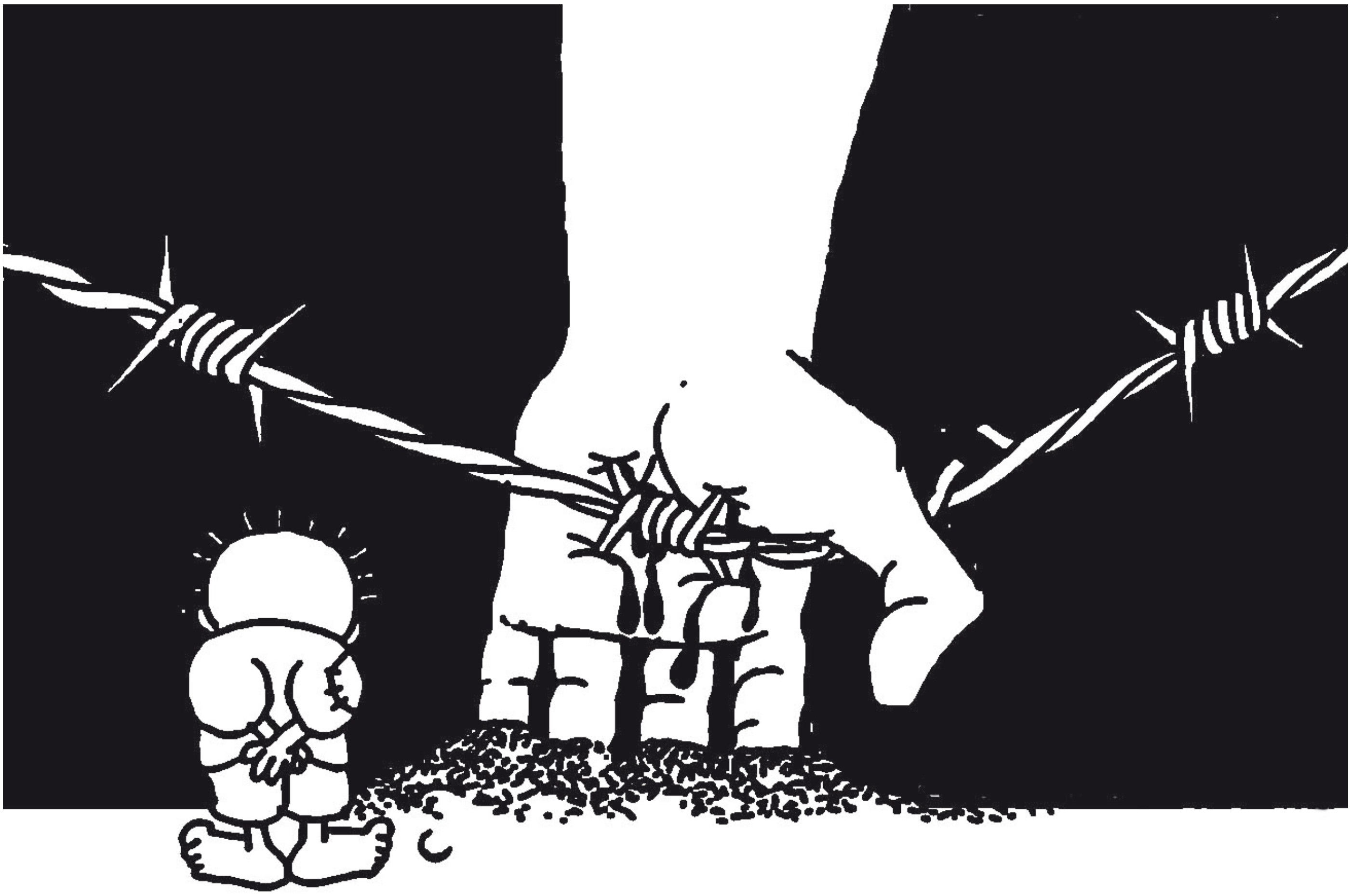

El sistema funciona amb la sang i la suor de les nostres vides segrestades; com més invertim en sobreviure d'acord amb els seus supòsits, més difícil ens serà fer-ho d'una altra manera. Rescatar el nostre temps i energia de les seves urpes és la precondició per a qualsevol resistència real. La paralitzant idea que tothom, fins i tot el més radical dels radicals, juga un rol en l'status quo, oculta la subversiva possibilitat que tots nosaltres—inclòs els radicals—podem refusar els nostres rols.

La ROSA dels VENTS

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Contacte: rosadelsvents@gmail.com
Adreça postal:
La Rosa dels Vents
CSA Can Vies
C/Jocs Florals 42
Sants - Barcelona

nº6
abril'09

Refundació del projecte

Sembla que va ser ahir (abril 2006) quan escrivíem les primeres línies de l'editorial de la Rosa nº 0. Aquest projecte que va néixer amb la voluntat de contribuir al debat i la formació dins del moviment llibertari català, en particular, i dels moviments assemblearis en general, ha anat enfortint els lligams i el diàleg entre els col·lectius i les individualitats "Anarcoindepes".

Durant aquests anys la Rosa , amb periodicitat irregular, ha publicat articles que han provocat reaccions diverses contribuint a que, si més no, es generés debat.

Paral·lelament al treball propi de cada col·lectiu, que no ha estat poc, i dels CSOs (Can Vies i Kasal Okupat del Prat) als quals pertanyem, cada any no ha faltat la cita del Bloc Negre de l'Onze de Setembre: A part de Manifesta-acció, es aquell cop de l'any on ens trobem i on, entre d'altres coses, va néixer la necessitat de crear La Rosa dels Vents.

Cal destacar també que durant el temps de vida de La Rosa hem viscut diversos fets que l'han afectada en major o menor grau:. La repressió policial sobre un company ha estat la nota negativa dins d'una dinàmica engrescadora: que Can Vies guanyes el judici, la "Festa de la Terra" que organitza Catarko cada 23 d'abril, la propera reimpressió de "Anarquisme i Alliberament nacional" (exhaurits els 1000 exemplars de la primera impressió), els blocs anti-autoritaris a les Diades valencianes, el "Febrer Llibertari", la primera Edició de la "Universitat Lliure", el naixement al País Valencià d'un projecte similar (http://lullal.wordpress.com/), una trobada internacional de col·lectius e individualitats "anacoindepes" i els naixements de pagines web i blocs (http://www.difonlaidea.tk/, http://poblelliure.blogspot.com/) son algunes mostres.

Tot això va generar una trobada que podríem qualificar de refundació de La Rosa dels Vents. En aquesta assemblea van participar Negres Tempestes, Catarko i diverses individualitats) a més dels companys de l'Ullal que van voler participar de l'assemblea, tot enriquint-nos mútuament. En aquesta reunió es va acordar una reestructuració del projecte, que a partir d'ara passarà a ser semestral. Farem només 2 números a l'any però que tindran molta més extensió. Minvar la quantitat per millorar la qualitat. També variarà el disseny i el format, i pròximament, és crearà una pàgina web pròpia.

Per tot això us animem a que formeu part d'aquesta nova Rosa, ja sigui escrivint articles o difonent-la. Esperem que continuï creixent juntament amb la resta de projectes per tal de visualitzar l'Independentisme Antiautoritari i l'Anarquisme als Països Catalans.

rosadelsvents@gmail.com

Independència sense límits!

L'homo sapiens domèstic

Abel fou pastor i Caín llaurador

Gènesi III, 19

Al Neolític l'home va canviar la seva estratègia de supervivència. Va passar d'estar adaptat a la natura i de subsistir basant la seva dieta en la recol·lecció i en la caça a una economia basada en l'agricultura i la ramaderia. Així va anar modelant la natura segons les seves necessitats.

El que es considera el primer animal domesticat fou el bé. Cap a l'any 8500 a.C. els homes del creixent fèrtil, a l'actual Irak, varen aconseguir que aquest deixés d'ésser salvatge. Gairebé de forma simultània, cap al 8400 a.C. a l'América del Nord es donen els primers signes de la domesticació del gos. Així, poc a poc, tots el animals que avui en dia malviuen a granjes-factoria i produeixen tones i tones de carn i d'altres productes per a la nostra espècie varen ser domesticats. Així, entre molts d'altres, podem trobar la cabra (el 7500 a Iran), el porc (el 7000 a.C a Turquia), el bou (6500 a.C. a Grècia i Turquia), la llama (al 3500 a.C. als Andes) o el burro (cap al 3000 a Egipte).

Com he dit a l'inici de l'anterior paràgraf el que es considera el primer animal domesticat fou el bé. I no en va la cultura popular ja recull aquest fet d'alguna manera adjudicant a aquest animal gregari metàfores molt utilitzades en el sentit de la seva mal·leabilitat i del fàcil que resulta conduir un grup sense que aquests pensin. Son molts els exemples que podem trobar: Per exemple a les metàfores que el cristianisme ha produït parlant dels *pastors d'homes.* Però en un sentit contrari, per exemple, també es pot parlar d'*ovelles negres* per parlar d'aquells que no segueixen els dictamens que la societat marca.

Però insisteixo en el fet que dic *animal que es considera el primer domesticat* i no *primer animal domesticat*, doncs crec que el primer animal domesticat no fou el ja citat bé sinó que fou l'homo sapiens. Una domesticació que es va iniciar, segons el meu humil criteri, al

llarg del llunyà procés d'hominització, que va quedar marcat amb l'aparició de les creences i les jerarquies, i que es va accelerar de forma definitiva amb l'inici del Neolític. Però un procés que, tanmateix, encara no ha acabat.

L'home actual és un ésser indestriable de la seva cultura, que el complementa com individu. No és alguna cosa tan simple com una roba que pugui vestir a un home nu, sinó que fa que aquest individu sigui com és. Un home creix i es forma dins d'una cultura de tal forma que el seu propi intel·lecte aprèn a veure el món que el rodeja en funció de la seva cultura.

Però aquesta pròpia cultura, en ocasions, també fa de l'home un *ésser-peça* d'una maquinaria molt més gran que és la pròpia humanitat, de forma que fins a cert punt es pot arribar a tindre la sensació que qualsevol ésser humà podria ser substituït per un altre, doncs els propis condicionants de la seva situació ja farien que actués d'una determinada forma. Com els propis bens que nodreixen un escorxador de proteïnes els homes nodreixen la societat. A qui l'importa la identitat del be?Jo sincerament crec que no és així.

Però tornaré anys enrere, a l'inici de la Neolitització, on crec que es troba un punt bàsic d'aquest procés de domesticació humana. A l'etapa anterior l'home no consumia més temps de la seva pròpia vida del que li era necessari per seguir vivint. Resumint, caçava o recollia fruits quan li era necessari, o pel temps pel qual pogués mantenir aquells aliments. Al neolític amb la domesticació dels animals i el descobriment de l'agricultura es produeix un canvi fonamental. El primer és la necessitat de treballar de forma continua. El segon és l'aparició d'una cosa desconeguda fins aleshores, els excedents. Si les collites acompanyen es poden obtenir més aliments dels que són necessaris i això permet que el comerç experimenti un creixement molt gran. Això, però, també significarà el creixement de les diferencies socials, l'aparició de les classes no productores i de l'estructura jeràrquica de la societat.

Amb la neolització també es produeix un fet nou, el sedentarisme. Els grups humans es poden permetre el fet de no dependre de les estacions de l'any ni de les migracions animals. Aquest fet, però, té una contrapartida. El creixement de les societats sedentàries, amb les seves classes no productives, necessita colonitzar nous territoris. Els caçador-recolectors poc a poc varen veure com els seus territoris es reduïen i es varen anar aculturant. Però aquest creixement de les societats va fer que les lluites territorials i pels recursos s'incrementessin. Fou l'inici de les grans guerres.

Sovint s'ha concebut la història de la humanitat exclusivament des de la perspectiva del progrés, assumint el fet que qualsevol canvi sempre ha sigut un avenç. Avui, amb un planeta en una situació greu, això ja no s'interpreta així. Per això el canvi de les societats paleolítiques a les neolítiques ja no s'interpreten igual que a l'inici del segle XX.

De forma progressiva, amb el creixement de les societats, de les jerarquies i de les estructures estatals l'home va anar perdent llibertat. Així al creixent fertil, amb l'aparició dels codis legislatius com el d'Hammurabi, es va certificar aquesta domesticació de l'home sapiens. Els governants podien establir i deixar escrit per al coneixement de tots els seus súbdits, allò que aquests podien fer o no i les penes amb les que aquests serien condemnats.

L'home ja no era lliure. Esclau o no, era propietat dels seus governants. Les religions i les morals generarien el corpus de l'explicació de la seva falta de llibertat. Les corts de reis i governants es rodejaren de sacerdots i artistes que justifiquessin aquella superioritat.

Per part dels governants calia mantenir a l'home com a animal domèstic per poder assegurar els seus privilegis. I calia fer-ho a tota costa, per sobre de qualsevol consideració. Així doncs, per exemple, en el moment de l'inici de la metal·lúrgia les jerarquies s'asseguraven que les peces metàl·liques que ells havien ostentat en vida fossin destruïdes o enterrades en el moment de la mort. Aquelles peces no podien propagar-se, doncs llavors deixarien d'ésser objectes distintius.

L'home, com deiem, ha estat doncs el primer animal domèstic. Però com també dèiem en un principi, tot i aquest inici tan llunyà de la seva domestificació, aquest és un procés encara no terminat. L'home, al més profund del seu cervell, manté els seus instints animals salvatges. La seva principal aspiració ha estat ser lliure i així ho ha demostrat al llarg de la història, en revoltes, en bullangues, en fugides de la *realitat*. ■

Maqueta d'una ciutat de la civilització Occidental a 30 anys vista.

70 ANYS DESPRÉS, TRENQUEM EL SILENCI, ATUREM LA MANIPULACIÓ

Setanta anys després de l'entrada de les tropes franquistes a Catalunya l'estudi de la l'abast total de la repressió feixista encara és obert. A dia d'avui, tot i els avenços de les investigacions en els darrers anys, moltes poblacions encara desconeixen la totalitat dels seus veïns que foren víctimes del franquisme i a nivell global les xifres continuen sent aproximades i augmenten a cada nou estudi. Quaranta anys de manipulació històrica i repressió dels vençuts per part de la dictadura van ser legitimats i ampliats, tres dècades més, per l'amnèsia i la impunitat imposada durant la transició. No és d'estranyar que en aquest context les investigacions sobre aquest període històric, encara avui dia, tinguin nombroses dificultats i entrebancs. Si tot un jutge mediàtic com Garzón, en un nou afany de notorietat i "maquillatge democràtic", s'ha trobat titllat d'inconstitucional, que menys poden trobar-se els historiadors i investigadors anònims.

En un intent polític de sortir com poden d'aquesta vergonya apareix a nivell estatal la mal denominada "llei de memòria històrica" del govern socialista, denunciada per totes les associacions que porten anys en la recerca i en la difusió de la memòria dels vençuts. Aquesta llei no és res més que una nova cortina de fum partidista per tornar a imposar un nou silenci sobre aquell període que ja van silenciar. Una nova llei de punt final que ni s'atreveix a anul·lar la legitimitat franquista, ni facilita les tasques d'investigació i ni molt menys buscarà cap tipus de responsabilitats. Per reconèixer la dignitat dels que van lluitar contra el feixisme no ens cal cap llei ni cap partit polític. Aquest exemple i dignitat ja el coneixem nosaltres. Aquest brindis al sol a aquestes alçades resulta una enèsima burla. A nivell català, l'exemple d'aquest "revisionisme progre" el tenim en el denominat "Memorial Democràtic", que en el seu nom ja ens indica el seu principal objectiu: la legitimació de l'actual "democràcia" més que una recerca d'aquella memòria perduda. El més patètic de tot plegat és l'intent de convertir la lluita de milers de revolucionaris en una lluita per portar-nos aquesta "democràcia". No senyors, la gran majoria no van lluitar per això, ni pel vostre sentit de la democràcia, ni pel vostre sistema capitalista, ni pel vostre Borbó, ni pel vostre estat, ni per mantenir les vostres butaques. Si no fos tan insultant fins i tot seria graciós l'esperpèntic espectacle donat pel conseller Saura amb el tema de l'anul·lació del judici de Companys. La recerca d'una fotografia oportunista li ha servit per demostrar quina importància dona a tot plegat. Passant-se per alt totes les demandes i lluites que durant aquests anys han mantingut moltes associacions per anul·lar definitivament aquells sumaríssims, i el més bàsic i important, no només el de Companys, sinó el de tots i totes. Si amb el seu suposat antecessor polític ja actuen així, com no han d'actuar amb els milers i milers que no tenien tals "honors"?

En quant a la repressió, l'obra de referència per apropar-se a xifres concretes del seu abast a Catalunya continua sent "La repressió franquista a Catalunya. 1938-1953" de Josep Mª Solé i Sabaté. Aquesta tesi doctoral realitzada l'any 1985 és la que de moment inclou xifres més aproximades, tot i estar minimitzades com demostren molts estudis locals que s'estan editant els darrers anys sobre la matèria, en cadascun dels quals augmenten les xifres per poblacions donades inicialment per l'autor. També cal dir que l'obra de Solé i Sabaté ens aproxima únicament a les víctimes mortals generades pel règim, és a dir, afusellats i morts als centres penitenciaris, la part més brutal d'aquesta repressió però no l'única com sabem. Encara queden molts buits documentals que ens xifrin el més exactament possible l'abast de tota aquella repressió, i tot i existir obres concretes que s'han aproximat, l'ampli ventall repressiu ens porta a parlar del desconeixement exacte de tot el conjunt. Parlem del nombre total dels empresonats: a presons, batallons de treballadors, camps de concentració, batallons disciplinaris; el nombre de morts i desapareguts durant la guerra civil: a la reraguarda, al front, pels bombardejos; el nombre d'exiliats, internats a camps nazis, allistats a la IIª guerra mundial, maquis; el nombre de depurats dels seus oficis, castigats, desnonats, jutjats, i un llarguíssim etcètera.

La tesi de Solé i Sabaté xifrava en el període estudiat el nombre d'afusellats a Catalunya en 3.385 persones i un nombre de morts a les presons de 648, repetim que són xifres a la baixa, únicament dels casos testimoniats documentalment i que es continuen revisant. Proporcionalment les comarques més castigades serien el Barcelonès (16.9% del total), Osona (4,7%), Bages (4,4%), Vallès Occidental (4,1%), Baix Llobregat (3,8%), Conca de Barberà (3,6%) i Garrigues (3,5%).El perfil de l'afusellat era el d'un home amb una mitjana d'edat de 38 anys, en la gran majoria pagesos, tant pel nivell de majoritària presència que hi havia en aquella època del sector com per la persecució sobre aquest col·lectiu,

inclús prou gran proporcionalment en les zones més industrialitzades on l'obrerisme fabril era majoritari, i foren en la seva majoria homes casats amb descendència. Seria entre els anys 1939-1940 quan es donarien el 85% de tots els afusellaments, constatant aquesta bogeria repressiva de l'immediata postguerra, una persecució selectiva que ompliria les presons fins a nivells inimaginables i que només es rebaixaria un cop executada la feina assassina i quan a l'estat li va ser insostenible mantenir econòmicament aquell nivell d'empresonament salvatge, no per cap motiu humanitari.

Un fet interessant estudiat per l'autor foren les militàncies dels afusellats, val a dir que de 1.062 no en troba cap filiació, d'entre les conegudes les proporcions són ben il·lustratives: CNT-FAI-JJLL (848), ERC (739), PSUC (134), POUM (130), Unió Rabassaires (81), CR (50), UGT (39), Diversa (25) i Estat Català (24). La constatació de la repressió sobre la militància anarcosindicalista queda demostrada de forma contundent, així com també es veu en les xifres que existeixen d'empresonats, morts al front i exiliats. Darrerament existeix un revisionisme que intenta minimitzar aquest fet, val a dir que no parlem des del sectarisme o la propaganda quan constatem que l'esforç llibertari contra el feixisme va ser enorme i castigat de forma brutal, són dades objectives per qualsevol que se les vulgui mirar i no calen gaires comentaris, però sembla mentida que haguem de reiterar el que és obvi a aquestes alçades. Reincidint en aquesta idea, una altra de les interpretacions revisionistes que s'han utilitzat com un fals tòpic i que avui en dia alguns s'entesten en fer-lo perdurar, és considerar l'anarcosindicalisme com un fet de "forasters", és a dir, gent de fora, immigrants, un intent de criminalitzar-lo en la seva idea xenòfoba de que tot el que és forani és perjudicial. Les xifres de l'origen dels afusellats també constata aquesta falsedat, de tots ells 2.625 eren nascuts als Països Catalans, concretament 2.506 al Principat i 119 al País Valencià i Ses Illes, darrera i a molta distància venen: Andalusia (133), Múrcia (116), Castella-Lleó (89) i Aragó (78) com les més representatives. En aquest cas les xifres també són incontestables trencant un altre tòpic, i no els fa ni millors ni pitjors per néixer a una o altra banda, simplement constata i demostra un fet.

Dos exemples concrets per explicar que són masses anys de manipulació històrica que ha anat omplint la memòria d'idees i mites falsos, inclús quan existeixen xifres evidents que les desmenteixen. La dreta franquista no s'ha cansat mai de mentir, i bé parlen hipòcritament de no remoure "les ferides del passat", els mateixos que cada 12 d'octubre deuen celebrar únicament que aquell dia estan vius o fa sol, o simplement infecten de propaganda reaccionària amb els seus "historiadors" llunàtics de la COPE. Però davant d'ells se'ns vol presentar com assenyat un nou revisionisme més subtil, sota una màscara de progressisme, d'aquells mateixos que en 30 anys no han fet res i que ara volen aparentar que fan alguna cosa sense fer absolutament res. L'únic que estan fent és transformar i manipular els fets demostrables d'aquells anys per legitimar una visió "d'esquerres" coincident amb la del poder actual, apropiant-se de les víctimes del bàndol vençut i convertir-los a tots en lluitadors pels containers de reciclatge, els carrils bicis i les ordenances cíviques si és precís. Si coneixem científicament les dades, si sabem el que va motivar a aquells lluitadors a agafar les armes contra el feixisme fent una revolució social, ens donarem compte que els que tenen por a que se sapiga tota la veritat el més exhaustivament possible són els que ja van pactar silenciar-la, tant d'un cantó com d'un altre. No ens han de fer caure de nou en el parany, la memòria històrica no la defensarà cap partit polític ni cap llei, la memòria històrica no es pacta. És feina d'historiadors, d'investigadors i és feina científica, no de propagandistes, ni partidistes, ni legitimadors de poders oficials. Reivindicar l'exemple i la lluita llibertària i revolucionària d'aquells anys vol dir lluitar per que tots els investigadors tinguin absoluta llibertat per fer la seva feina i elaborar amb un treball metodològic rigorós unes xifres que parlen per si soles, acabar amb tots els entrebancs burocràtics que ens trobem diàriament i poder accedir lliurement a tota la documentació que encara és inaccessible. Quan aquestes xifres són mostrades no cal afegir gaires més comentaris des del punt de vista científic, les evidències del que va succeir i suposar tot aquell període esdevenen massa clares, a partir d'aquí les discussions subjectives i les interpretacions deixaran a cadascú al seu lloc. ■

Es pot ser anarquista sense ser feminista?

"Sigueu doncs oberta i plenament anarquistes, i no un quart, un vuitè o un setzè d'anarquista, de la mateixa manera que s'és un quart, un vuitè o un setzè d'agent de canvi"

De J. Déjacque a P. J. Proudhon

Masclista, però anarquista? Hem pogut llegir en un article titulat "La cadena o les calces" signat pel Grup Llibertari d'Ivry les següents paraules a propòsit de Proudhon: "Es pot ser anarquista i defensar el pitjor dels masclismes". És possible, però el que no diuen els autors de l'article és si tal declaració és legítima. Joseph Déjacque, fa més d'un segle, era més radical quan interpel·lava així Proudhon (admirant-lo, d'altra banda): "No es consideri anarquista o sigui-ho fins al final". Em sembla interessant fer un breu viatge al segle XIX a fi de veure quins eren per llavors els vincles entre anarquisme i feminisme. En efecte, si la misogínia de Proudhon ha constituït durant molt temps un referent per a la classe obrera, s'oblida molt sovint que en altres èpoques es van elevar altres veus que van ser compreses. Joseph Déjacque o André Léo, responent a les tesis inadmissibles (i no anarquistes) de Proudhon, van demostrar fins a quin punt els àmbits polítics i privats estaven indisociablemente lligats i van afirmar que un no es pot considerar anarquista si no és feminista. Em sembla important recordar aquests vells debats de fa més d'un segle, perquè si amb freqüència ens lamentem que els anarquistes hagin estat eliminats de la història oficial, oblidem també dir que els anarquistes feministes formen part de la història de l'anarquisme...

Els vincles entre feminisme i anarquisme el segle XIX

Si sobre la qüestió del feminisme els anarquistes del segle XIX han estat per darrere de les seves idees revolucionàri-es, i si, seguint Proudhon, es van sentir nombroses declaracions antifeministes en els mitjans revolucionaris, anarquistes o socialistes, existeix no obstant això un corrent feminsta que s'oposa, en el si mateix de l'anarquisme, a la ideologia dominant. Es pot considerar que neix amb Joseph Déjacqu, que s'enfronta a Proudhon en el tema dels drets de les dones.

Joseph Déjacque (1821-1864) pot ser considerat deixeble de Proudhon i de Fourier. Pierre Leroux veu en ell el principal representant de l'anarquisme a França. En un article sobre els orígens de les teories socialistes (1885) va escriure: "Ja no és Proudhon, en efecte, el que pot representar avui a aquesta secta, a causa de la conclusió final (la dona esclava de l'autoritat marital) a que ha donat lloc. En feia falta un altre. L'estendard de la llibertat és avui a les mans d'un dels seus deixebles, d'un anarquista molt més seriós que ell. Es tracta de Déjacque"[1]. En una carta dirigida a Proudhon el maig de 1857, Déjacque demostra com Proudhon, en negar els drets de les dones, es mostra "igual que els seus amos". Déjacque planteja el repte essencial de la igualtat dels sexes: una revolució que fa desaparèixer una forma d'alienació, però que deixa subsistir una altra forma de dominació, no és tal. La família que defensa Proudhon, basada en l'ordre patriarcal, "concedeix al patriarcat el mateix que el govern representatiu és per a la majoria absoluta". L'esclavitud de la dona té conseqüències alhora directament polítiques (parlem aquí del principi d'autoritat absoluta) i morals: de la mateixa manera que cap home no pot ser lliure sense que ho siguin els altres, cap ser masculí podrà considerar-se independent mentre mantingui les dones en situació d'inferioritat, perquè "qui ha estat alletat per una esclava tindrà sang d'esclau a les seves venes". Negar els drets i la intel·ligència de la dona és reproduir el que fan els burgesos i aristòcrates quan neguen els dret i la intel·ligència al proletariat.

Però no va ser l'únic, a finals del segle XIX, que va insistir en la construcció de la igualtat entre homes i dones com a condició de l'anarquisme. A *La conquesta del pa* (1892), Kropotkin insisteix en l'alienació produïda pel treball domèstic, i s'enfronta explícitament als revolucionaris que volen l'alliberament del gènere humà sense treballar pels drets de la dona. Esmentarem igualment André Léo, una de les escasses feministes properes a l'anarquisme. Ella no només lluita al terreny de les lleis, sinó també en el de les mentalitats. Lluny de limitar-se a exigir el sufragi universal, s'oposa sobretot als revolucionaris poc conseqüents: els revolucionaris del carrer són moltes vegades reaccionari a les seves llars. Ataca, per tant, al sistema patriarcal en *La dona i els costums*. En *Monarquia o llibertat* escriu en resposta a les tesis misògines de Proudhon, on denuncia als anomenats partidaris de la llibertat que es converteixen en dèspotes quan entren a les seves cases, i afirma que un Estat en el qual la dona està oprimida no pot ser sinó autoritari.

Aquest gènere de crítiques ha estat llargament recollit als diaris de l'època, especialment en els de Jean Grave. *La Révolte*, per exemple, reprodueix el 17 de febrer de 1889 una carta d'un lector que s'indigna perquè "els pitjors revolucionaris (certs revolucionaris) són sobirans no solament a la llar i a la taula, sinó també al llit, on transformen les seves dones en prostitutes": En *Le Trimard*, el 1896, l'escriptor anarquista Mécislas Golberg denuncia el fet que la dona hagi estat situada en el rang de la propietat, i invoca els revolucionaris: "Nosaltres, éssers socials i antifamiliars, hem de fer abans que res la dona conscient de la seva força social". Golberg va més enllà en esbossar una visió radicalment diferent de la sexualitat. A diferència d'altres col·lectius poc

[1] Joseph Déjacque és un dels primers, al costat de Proudhon, en reivindicar el terme anarquista (després de la revolució de 1848); d'origen popular i autodidacte va elaborar i va publicar, ell sol, *Le libertaire* a l'exili.

inclinats a abordar els problemes de la vida sexual, els anarquistes consideren sovint l'alliberament sexual com a part de l'emancipació integral de l'individu. A les seves *Cartes a Alexis (història sentimental d'un pensament)* podem llegir, al capítol titulat "De l'amor", el següent: "L'amor és el sentiment que una voluntat estranya ens dóna de la nostra pròpia voluntat. Sovint es produeix entre persones de sexe diferent, altres vegades entre gent del mateix sexe. Això importa poc en el fons [...] jo crec que home i home, o dona i dona poden formar també una unitat. És ridícul creure que tota divisió de la matèria viva estableix contradiccions".

Veiem, doncs, que fins i tot al segle XIX, hi ha suficients anarquistes conscients del vincle entre política i sexualitat, que han comprès la necessitat d'un feminisme anarquista, per poder dispensar d'aquest tema a Proudhon.

Caroline Granier (Le Monde libertaire, núm. 1344, 29 de gener- 4 de febrer de 2004)

Per què sóc anarquista? (*)

Sóc anarquista, no perquè cregui en un futur mil·lenni on les condicions socials, materials i culturals seran absolutament perfectes i no necessitaran cap millora més. Això és impossible, ja que l'ésser humà mateix no és perfecte i per tant no pot engendrar res absolutament perfecte. Però crec en un procés constant de perfeccionament, que no acaba mai i només pot prosperar de la millor manera sota les possibilitats de vida social més lliures imaginables. La lluita contra tota tutela, contra tot dogma, el mateix si es tracta d'una tutela d'institucions o d'idees, és per a mi el contingut essencial del socialisme llibertari. També la idea més lliure està exposada a aquest perill, quan es converteix en dogma i no és accessible ja a cap capacitat de desenvolupament interior. On una concepció es petrifica en dogma mort, comença el domini de la teologia. Tota teologia es recolza en la creença cega en el ferm, l'immutable, i l'irreductible, que és el fonament de tot despotisme. On arriba això, ens ho mostra avui l'URSS, on fins i tot es prescriu a l'home de ciència, al poeta, al músic i als filòsofs el que han de pensar i crear, i això en nom d'una teologia d'estat omnipotent, que exclou tot pensament propi i intenta introduir amb tots els mitjans despòtics l'era de l'home mecànic.

Que també a les nostres files hi ha éssers que han estat atacats per aquesta pesta i que volen prescriure a cada un el que ha de pensar, no és certament encoratjador, però tampoc no ha d'espantar-nos. El millor que s'ha de fer és no tenir en compte tals pretensions jactancioses i seguir tranquil·lament el propi camí. Cap de nosaltres, ni tan sols el millor, no té per ofrenar veritats absolutes, ja que no existeixen. Les il·lusions només compleixen la seva comesa quan estan inspirades per l'esperit de la tolerància i de la comprensió humana i no pretenen cap infal·libilitat. Si no és així, totes les discussions són poc fructíferes i només serveixen per perdre un temps que podria ser millor emprat.

Mai en la meva vida no he estat tan fermament persuadit com ho sóc avui de l'exactitud interior de les nostres concepcions. Justament per això, quan un nou absolutisme brutal del pensament amenaça enverinar totes les branques de la vida social, és precís defensar amb totes les forces el gran tresor ideal dels nostres precursors. Però això no es fa elevant cada frase dels nostres grans pensadors (escrita fa 100 anys i fins i tot fa 50 anys), amb aferrissament unilateral, a la categoria d'una veritat absoluta, sinó aplicant a tots els nous problemes de l'era novísima la filosofia de la llibertat, i buscant per a ella una actuació pràctica. L'Anarquisme no és un sistema tancat d'idees, sinó una interpretació del pensament que es troba en constant circulació, que no es pot oprimir en un marc ferm si no es vol renunciar a ell. Això és el que va sostenir sempre Max Nettlau i el que no hauríem d'oblidar mai. Cada un de nosaltres no és més que un ésser humà, i com tal exposat a l'error. Tots aprenem només per les experiències, els uns més, els altres menys. Però els Papes petits o grans que ens volen prescriure el que hem de pensar, no tenen feliçment encara cap valor en el moviment llibertari. La línia pura s'adapta als homes del Kremlin i als seus adeptes, però no certament a nosaltres. Per aquesta raó caldria examinar tota opinió i respectar-la, mentre sorgeixi d'una convicció honrada. El que s'estima a si mateix, estima també els altres. Aquest és el fonament natural de totes les relacions humanes, l'únic que és obligatori també per a nosaltres.

(*) Nota: Cal tenir en compte que aquest text fou escrit molt abans de la desaparició de l'URSS. Tot i això, a dia d'avui, podem situar-lo en la creixent dogmatització no només del comunisme autoritari sinó de certes corrents de l'anarquisme.

Rudolf Rocker (anarcosindicalista, escriptor i activista alemany. 1873-1958).

Anarquisme i autodeterminació

L'autodeterminació és un dels eixos centrals del discurs independentista. Els mitjans llibertaris, en canvi, han vist amb poques simpaties l'adopció d'aquest terme, per considerar que està carregat de connotacions estatistes.

Nosaltres considerem que aquestes reticències obeeixen principalment a una confusió elemental respecte al que és un Estat i la naturalesa de la crítica anarquista a aquesta formació social.

L'anarquisme (front el que moltes vegades es segueix repetint com argument definitiu per a rebutjar el concepte d'autodeterminació) no es proclama contrari a les divisions administratives.

És un error fonamental confondre unitat administrativa, o administració, amb Estat. L'anarquisme no rebutja la presa de decisions sobre els assumptes col·lectius, ni la distribució de bens i serveis, ni l'ordre públic, si no que col·loca aquestes potestats en mans de la col·lectivitat, organitzada horitzontalment a partir d'unitats de base amb un funcionament de democràcia directa.

Tanmateix, l'anarquisme tampoc està "contra les fronteres", així en abstracte. El municipi lliure o el sindicat de ram, realitats de base que tradicionalment s'han considerat els pilars que sustentarien la reconstrucció anarquista de la societat, son institucions amb autonomia per a decidir sobre totes les qüestions relacionades amb la seva "jurisdicció" i lligades al conjunt per un pacte associatiu, de solidaritat. Té uns límits ben definits ("fronteres") que els diferencien de les demarcacions d'altres sindicats o municipis. Es coneix on acaba el Sindicat del Metall i on el de la Neteja, on comença Premià i on finalitza Vilassar. Per suposat, això no és impediment per a que siguin realitats en constant revisió i evolució, factors que, en una societat llibertaria plenament realitzada, estaria en gran mesura subjecta a l'arbitri dels seus integrants en funció dels seus anhels, afinitats i necessitats.

Queda la qüestió de com podem auto-determinar-nos avui, de com podem combatre la hetero-determinació que vivim a tots els nivells. És precisament potenciant, en tots els àmbits, realitats antagòniques a les del capitalisme, enfortint embrions de poder popular, autogestionari, com son associacions de veïns, sindicats, consells escolars... com podem autodeterminar-nos. Traçant col·lectivament les estratègies que ens permetin avançar enfront al capitalisme, enfrontant al poder de les classes dominants i construint el de baix, l'horitzontal, el que col·loca en mans de tots allò que aquells qui "tallen el bacallà" li arrabassen a la col·lectivitat en el seu propi benefici.

Grup Arrels

grup.arrels@gmail.com

La crisi del capitalisme a la Mediterrània oriental

Que l'arbre de les matances sionistes a Palestina no ens tapi la visió global del bosc antagonista de la revolta social autònoma hel·lènica. Avui el centre mundial de confrontació capitalista en aquest moment històric de la lluita de classes sota l'estat de malaltia terminal del capitalisme es troba situat a la Mediterrània oriental. Per una banda, les dretes i les esquerres del Capital pateixen l'atac preinsurreccional del proletariat a Grècia i les illes de l'Egeu en un procés prerevolucionari creixent que podria aconseguir un marc europeu sempre que les formacions socialdemòcrates i l'esquerranisme més oportunista siguin desplaçats del seu control dels moviments socials per l'autoorganització comunista llibertària del proletariat acompanyat pels sectors autònoms del pronunciament estudiantil contra la modernització capitalista de l'educastració i del control burgès del saber.
A l'altra costat de la Mediterrània oriental, diverses fraccions armades de la burgesia jueva i àrab lideren una contesa sagnant sota les bombes i les canonades dels tancs de l'Estat sionista i la contesa entre Al Fatah i Hamas que es tradueix en la matança del proletariat de Palestina. Les burgesies de l'Estat sionista, d'Al Fatah i Hamas s'enfronten per aconseguir el domini capitalista de la regió en un marc en que l'imperialisme occidental intenta un fugida endavant de la depressió capitalista per mitjà d'una tercera guerra mundial interimperialista a partir de la provocació sionista davant el règim burgès que domina Iran.
A casa nostra, cal estar alerta davant aquest context mediterrani euroasiàtic, ja que en comptes de tapar el ressò de la revolta social hel·lènica amb la sang palestina cal orientar qualsevol mobilització social dins del full de ruta de la insurgència del proletariat a Grècia i les illes de l'Egeu. No deixem aïllar la revolta social hel·lènica amb el pretext de la contesa bèl·lica a Palestina. La revolució proletària contra el sionisme i les burgesies d'Al Fatah i d'Hamas és el camí llibertari per aquesta regió asiàtica de la Mediterrània oriental.

El proletariat haurà d'aixecar-se contra la ideologia de Javè. Davant l'agressió militar sionista a Gaza i la matança jueva de la població palestina,

oprimida per la seva burgesia nacional d'Al Fatah i d'Hamas, solament podem manifestar el nostre major odi al monoteisme d'Estat i a les nocives i perverses ideologies emanades de la Bíblia i el conjunt de doctrines judaiques que varen inspirar la Inquisició catòlica, el nacionalisme sionista i l'integrisme islàmic. El company M. A. Bakunin, un socialista revolucionari hegelià i antiteologista ateu, va manifestar en el seu temps el perill de qualsevol ideologia o pràctica relacionada amb la cultura derivada de la creença amb Javè, que aquest estimat camarada eslau considerava que era un pensament intolerant i absolut d'un déu venjatiu fins a la follia ('L'Estat i l'Anarquia'). En aquest sentit, considerem urgent la destrucció de tota forma d'Estat monoteista, com ara l'Estat sionista d'Israel, i de tota ideologia bíblica o inspirada en el venjatiu, intolerant i absolut Javè, déu dels exèrcits d'Israel, encara que adopti la forma socialdemòcrata o laborista, tot plegat un Estat capitalista guerrer creat per les potències imperialistes occidentals per dominar l'economia política i la mobilitat energètica i mercantil en una significativa regió d'alt interès geoestratègic euroasiàtic i també africà. Altres estats teològics són el Vaticà i l'Estat iranià.

La mediàtica de TV Pilar Rahola, cofundadora del Partit per la Independeència, antiga diputada de l'ERC, membre de la Fundació Acta, antic quadre literari de Proa i -de minyona, quan començava els seus estudis i no li agradava el PSUC o l'extrema esquerra del temps de la Transició- afiliada a Oficis Diversos de la CNT de Badalona, intenta ocultar el terrorisme d'Estat sionista a Gaza en els escrits doblament pagats, per Israel i per l'empresa de 'La Vanguardia', cosa que ens obliga a denunciar el lobby econòmic sionista a casa nostra i la seva xarxa política transversal.

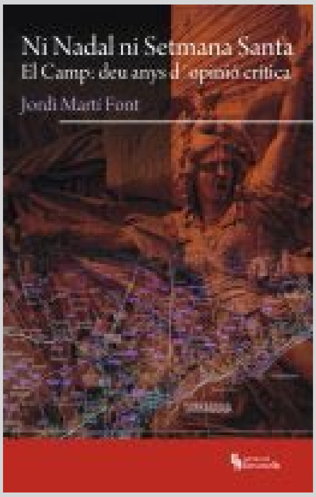
A nivell de lobby econòmic, cal esmentar Mango, dels germans Andic; Mediapro, de Soros, Sorrell, Romy, Roures (antic dirigent de la LCR - ETA Sisena Assemblea) i Benet; WPP Iberia, de Sorrell i Bassat; l'imperi de bars i restaurants a la Rambla de Barcelona del mafiós israelià Malxas Tetruaixvili (assessorat per l'ex diputat i ex conseller de CiU Fernández Teixidor, antic militant de la Lliga Comunista) i Giaco Ventura, fundador de la Cambra de Comerç Catalunya - Israel, mentre que a nivell polític transversal tenim la Fundació Catalunya Oberta, el nucli neoconservador de CDC, que impulsen els cristians 'sionistes' per aconseguir aplegar a Palestina tothom que cregui que forma part del poble elegit per Javè, on Jordi Pujol fa de pal de paller autòcton del Mossad, doncs la Intel·ligència d'Israel compta amb la col·laboració patriòtica voluntària de l'empresariat sionista que hi ha a Catalunya o a qualsevol banda del món, tot plegat amb un paper destacat del jueu David Madí, cap de l'àrea de Comunicació i Estratègia de CDC, amb l'ajuda de l'advocat Fernández Teixidor i de l'antic cap de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió Vicenç Villatoro.

En aquesta trama sionista també cal esmentar el camaleònic Miquel Sellarès, que en el seu moment va fer adoptar el model de la Intel·ligència de 'guerra freda' de l'antiga República Federal Alemanya i del servei israelià del Mossad -amb una decoració estètica de la Policia a Cavall del Canadà- per refundar el cos dels Mossos d'Esquadra - Policia Autònoma de Catalunya, antic director de la revista nacionalista 'Debat Nacional' i president del Centre d'Estudis Estratègics de Catalunya, un nacionalista que vol un Estat capitalista català membre de la NATO i defensor d'Israel, cosa que fa utilitzi el lobby sionista casolà per intentar aconseguir la quimera que l'imperialisme nord-americà accepti un futur Estat català, igualment que el lobby sionista que hi ha dins l'ERC, com ara la figura intrigant de Jaume Renyer, que va participar en la reunió -a la Catalunya-nord- amb la direcció d'ETA, al costat de Carod-Rovira, una manera en que Israel de pogués controlar, al mateix temps, les activitat d'ERC i de l'esquerra patriòtica d'Euskal Herria. El lobby sionista d'ERC aplega quadres polítics de tots els sectors del patit, com ara l'esmentat Renyer o l'antic conseller del tripartit Carretero, cosa que fa que es tracti d'una força activa en aquesta formació nacionalista.

Fora de l'àmbit de CDC o d'ERC, trobem la influència sionista de Mediapro al seu diari -'Público'-, encara que de manera sutil, i, a l'altre extrem, el periodista sionista Juan Carlos Girauta, el català de la COPE i de 'Libertad Digital', que igual que Rahola, defensa a capa i espasa el terrorisme d'Estat d'Israel a Gaza. Per la seva banda, Pilar Rahola és un producte de l'enginyeria sionista sorgida de la Fundació Acta, que va ser una factoria d'idees de l'entorn de Jordi Pujol, sota el control ideològic dels destacats sionistes catalans Vicenç Villatoro i Joan B. Culla, però que poc a poc va perdre activitat.

Miquel-Dídac Piñero

Títol: **Ni Nadal ni Setmana Santa. El Camp: deu anys d'opinió crítica**
Autor: **Jordi Martí i Font**
Any de publicació: 2008
Editorial: Riu Blanc. Col·lecció Estructures
Pàgines: 226

Les que vivim a Barcelona i la seva Àrea Metropolitana, inconscientment o no, solem pecar del mateix centralisme que critiquem de l'Estat espanyol. Així, poca cosa sabem dels MMSS dels diferents indrets de la resta dels PPCC. Aquest llibre és una molt bona eina per a escombrar aquest centralisme dels nostres caps. I també ho és per conèixer, a través dels articles que recull, què és el que hi ha a El Camp, quines lluites han portat a terme els últims déu anys i quines són les problemàtiques amb les que s'enfronten.

En Jordi col·labora amb els mitjans La Directa i El Triangle i coordina la publicació Catalunya, òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya. A més, manté el bloc *Prendre la Paraula* on recull les seves impressions i articles.

Títol: **La societat industrial i el seu futur (El manifest d'Unabomber)**
Autor: **Theodore J. Kaczynski**
Any de publicació: 2008
Editorial: Difon la Idea.
Pàgines: 112

'La Societat industrial i el seu futur', difon un ombrívol i dramàtic diagnòstic sobre el present i el futur dels individus davant l'avanç de la societat industrial actual. Analitza la problemàtica social a partir dels conflictes de motivació i poder que genera el sistema vigent i la definitiva pèrdua de llibertat que ens ofereix el futur sota aquest sistema en mans de la tecnologia. El rol dels científics, empresaris i grups esquerranistes no s'escapen al seu anàlisis- La conclusió és una proposta revolucionària per destruir el sistema tecnològic-industrial actual, delineant una estratègia amb diversos cursos d'acció per assolir-lo.
La crítica que fa de l'esquerranisme és molt dura, però tot i així, a qui es pugui sentir ofès per la mateixa, li aconsellem que segueixi llegint ja que el més interesant del manifest és la crítica que fa de la societat tecnològica-industrial.

Activitats

Des de que va néixer el projecte de La Rosa dels Vents, no hi ha hagut cap Diada de l'11 de setembre que no contés amb un nou número de la publicació. De nou, el bloc antiautoritari va estar present a la mani de la tarda. L'eix principal d'aquest any va estar la critica a la commemoració dels 800 anys del naixement de Jaume I "el Conqueridor" i tot allò que representa, tant des de el punt de vista de tots aquells pobles que van haver de patir la seva cobdícia imperialista, com la de tots aquells catalans i catalanes de classe popular, que li van haver de rendir el seu vassallatge.
Al País Valencià, la mani de la Diada del 9 d'octubre també va contar amb la presència d'un bloc antiautoritari, continuació del bloc raret de la mani del 25 d'abril. La diada, a més, coincidí amb la presentació del col·lectiu llibertari del País Valencià "L'Ullal".
Per la seva part, els i les tempestaires van encetar la tercera edició del certamen de contes antiautoritaris "La Rosa dels Vents" del que estaran preparant l'edició del llibre quan es publiqui aquest número de la Rosa. Van presentar a Can Vies el llibre "Ni Nadal, ni Setmana Santa" del Jordi Martí, del que trobareu una ressenya en el present número de la publicació. Coincidint amb l'aniversari de la constitució ecspanyola, Negres Tempestes publicà un manifest en la seva contra.
Pel que fa al col·lectiu pratenc Catarko, cal dir que han estat de celebracions. Durant l'últim cap de setmana de gener van celebrar el 6è aniversari del Kasal Okupat de El Prat – Alta Tensió. Per molts anys!!!! A més, coincidint amb l'aniversari, van col·laborar en les jornades en record de les víctimes del franquisme en complir-se el 70è aniversari de l'entra de les tropes feixistes a El Prat de Llobregat.
També volem donar la benvinguda a un parell de projectes de difusió de les idees i la cultura llibertària: els portals www.culturalliure.net i www.difonlaidea.tk. El primer d'ells recull llibres, pel·lícules i documentals que poden consultar-se per internet i que tenen una temàtica llibertària i/o crítica amb el sistema capitalista actual. Per la seva banda, el portal de "Difon la Idea" és una biblioteca virtual de textos llibertaris i en català. A més, han editat el "Manifest d'Unabomber" traduït al català del que trobareu una ressenya en aquesta publicació.
Durant el mes de febrer es va desenvolupar la tercera edició del Febrer Llibertari a Sants (barcelonès) on col·laboren les i els companys de Negres Tempestes. També vam publicar el manifest "Una nova operació d'estètica del 23f" per denunciar l'intent de netejar la imatge de la figura del rei tergiversant el paper d'aquest en l'intent de cop d'estat de l'any 1981.
El passat 20 de març la Ciutat Invisible i Negres Tempestes van organitzar la presentació del llibre "La Semana Trágica: Barcelona en llamas. La revuelta popular y la Escuela Moderna" de Dolors Marin en commemoració de la Revolució de Barcelona de 1909.
Finalment, volem anunciar la segona edició de la Universitat Lliure de Barcelona on col·laborem alguns membre del col·lectiu Negres Tempestes. L'edició d'enguany tindrà com un dels objectius principals la creació de grups d'autoaprenentatge col·laboratius estables.

Joan Saura celebra el 20è aniversari de la massacre de Tiananmen

17/3/2009

Enguany es cumpleix el 20è aniversari de les revoltes de la Plaça de Tiananmen, més conegudes com "la massacre de Tiananmen" que van consistir en una sèrie de manifestacions liderades per estudiants de la República Popular Xinesa que van tenir lloc entre el 15 d'abril i el 4 de juny de 1989, i que es van saldar amb 10000 ferits i 2600 morts dels manifestants en mans de l'exèrcit xinès.

Joan Saura, conseller d'interior de la Generalitat de Catalunya ha volgut retre homenatge a la massacre de Tiananmen celebrant el seu 20è aniversari. El conseller ha convocat una roda de premsa per anunciar els actes que formaran part d'aquesta celebració i que durà a terme en conjunció amb els Mossos d'Esquadra subordinats als seus designis.

L'acte principal consistirà en una reproducció de les violentes càrregues contra els estudiants, que en aquest cas es manifesten contra el pla Bolonya, tot i que a una escala molt més moderada: en aquest cas no hi ha intervindrà l'exèrcit i tampoc es preveu que hi hagi morts. Saura ha justificat la moderació dient que es veu limitat en l'aplicació d'un grau de violència que resulti assumible per a l'opinió pública d'una socialdemocràcia com la que vivim. El conseller ha declarat que intensificarà la repressió policial indiscriminada al llarg de tot l'any 2009, el qual ha batejat amb el nom de "any Tiananmen" i no descarta mantindre-la indefinidament. També ha volgut mostrar el seu suport incondicional i admiració pel govern xinès, amb qui comparteix la mateixa línia política comunista-autoritària-neoliberal.

TruePress

El conseller mostra davant les càmeres la imatge més famosa de la massacre de Tiananmen.

Els antisistema utilitzen martells i fuets S/M contra els mossos

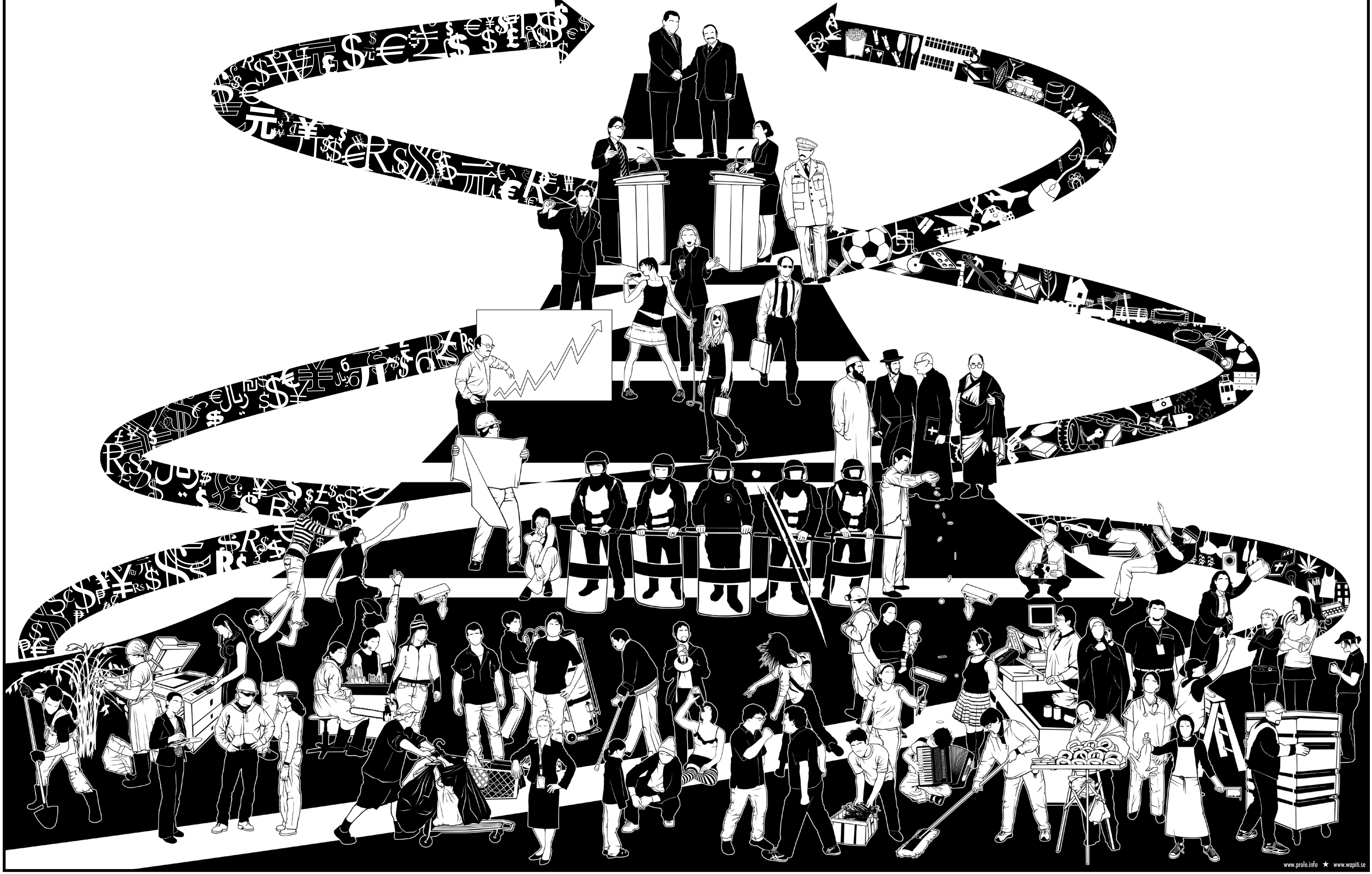
Després d'haver descobert el martell que va contusionar a un periodista, els mossos aporten més proves de la violència que van utilitzar els violents antisistema infiltrats entre els manifestants anti-bolonya per tal de justificar la violència que van utilitzar ells. El servei "d'intel·ligència" dels mossos d'esquadra ha estat analitzant exhaustivament totes les imatges enregistrades sobre la càrrega policial i ha presentat un informe revelant les múltiples armes que van utilitzar els antisistema, del qual us oferim dos exemples:

Aquí podem apreciar el fuet sadomassoquista amb què un antisistema va fuetejar lascivament a un mosso d'esquadra.

Amb aquesta destral, els antisistema pretenien trencar el cordó policial i arribar a plaça St Jaume per tal d'okupar el palau de la Generalitat. i instaurar l'anarquia.

www.prole.info ★ www.wapiti.se